

Géczy Ivánné 1907 – 2000

A SZÖTYE közösség friss, fiatalos, de legidősebb, bölcs tagja volt. Mindenkit elfogadó, határtalan, megértő szeretete nem tudja velünk elfelejteni.

Fiatalkorában sokat álmodozott nagycsaládról, sok-sok gyerekről, de a Gondviselés csak egyetlen kislányt adott neki. Ez az egyetlen kislány a köztünk munkálkodó Vincze Gabi, aki férjével, Bandival 10 unokát adott neki. Szinte minden találkozón imádkozott értük. Boldogságát nem tudta eltitkolni. Ma negyvenen ülnek a családi összejöveteleken, és egymás után születnek dédunokái. Így valósult meg az Ő nagy álma. Igen tehetséges, sokoldalú ember volt. Közösségünk különösen színészi tehetségét élvezhette. A szilveszteri estét pedig az ő spontán fellépő komika alakításával tette felejthetlenné. Aki ismeri Eszter unokáját, a színpadon felismerheti benne nagymamáját. Eszter nagymamája tehetségét zsigereiben hordja.

Verseit féltve rejtegette. Abban az időben közösségünk bizonyos szélsőséges nézeteket is hevesen védelmezett, melyeket ő botránkozás nélkül szeretettel helyre tett. Sohasem ragadtatta el magát, nem sértődött meg. Az Istennek tetsző hangulatot erősítette köztünk, mely lelkesedéssel töltött el bennünket. A sokat emlegetett TÚZ érezhetően lobogott.

Ilonka álmai valóra válva lelkesítsenek bennünket is, és adjon erőt a kitartó bizakodáshoz a parázs lángra lobbantáshoz.

Köszönjük, hogy lélekben ismét együtt lehettünk!

Közösségbeli testvérei visszaemlékezése

Nagymamám

Bár rendkívül nehéz életúttal áldotta meg a sors, felnőttként visszagondolva úgy látom, feltétel nélküli, soha meg nem rendülő hite segítette át a nehéz, sokszor emberpróbáló élethelyzeteken.

Világéletében mozgékony, dolgos teremtés volt. Nem volt az a tyúkanyó típusú nagymama, sokkal fontosabbnak tartotta, hogy tevékenyen részt vegyen, illetve minél hasznosabbá tegye magát kiterembélyesedett családjá mindennapi életének szervezésében, a „napi menet”

lebonyolításában, minthogy „csak” üldögéljen, beszélgessen unokái körében, újabb és újabb meséket szőjön. Mégis kaptunk tőle egy szép hosszú, rímes, verses mesét, amit nagyon szívesen hallgattunk.

Nagyon érzékeny lélekkel áldotta meg a Jóisten, egész fiatalon kipróbálta magát a szobrászkodásban, tizenévesen már verseket írt, portrékat, tájképeket, csendéleteket rajzolt-festett. Fiatalkori szobrai a mai napig a nappali részét képezik. A versírást élete végéig művelte. Régi, elsárgult papírokon, valamikor írógéppel megírt, féltve őrzött verseit 80. születésnapjára újragépeztük, kinyomtattuk és házilag bekötöttük.

Nagyon szeretett olvasni, életében rengeteg könyvet olvasott. Misére élete vége felé nem nagyon tudott eljárni, de mindig nagy örömet szerzett neki, ha váratlanul betoppant Havasi Gyuszi bácsi, és kis családi körünkben „rögtönzött” misét mondott.

Nagyon szívesen látogatta az éveken át nálunk zajló, Halász Bandi bácsi által vezetett alkoholamentő lelkigyakorlatok keretében tartott előadásokat, beszélgetéseket. A körimák során olykor egy-egy versben foglalta össze gondolatait. Szívesen elbeszélgetett a résztvevőkkel, egyiket-másikat esetleg behívta a szobájába is, hogy félrevonulva, nyugodtan tudjanak eszmét cserélni – talán ez is segített egy-egy, az alkohol fogságába esett embernek, hogy jobban megnyílhasson, és elmondhassa mindazt, ami a szívét nyomta, és amit talán nagyobb körben nem tudott vagy nem mert volna elmondani – pedig nagy szüksége lett volna rá.

Mozgalmas élete során mindig szakított időt az elmélyülésre. Mindennapos serénykedését mindig esti imával zárta. Előtte van, ahogy – estefelé benyitva a szobájába – az ablaka előtt áll, tekintete a csillagos égboltot fürkészi, a holdvilágban gyönyörködik, és esti imáját rebegi.

Férjét 3 év házasság után veszítette el, egyetlen kislányát, saját idős, beteg szüleit és beteg testvéreit maga gondozta, egyedül gondoskodott az 5-6 fős háztartásról. Élete utolsó napjaiban sokat emlegette férjét, várta már a találkozást vele.

Úgy élte a napjait, hogy bármikor készen legyen elmenni. Mindig azért imádkozott, hogy ha mennie kell, akkor máris indulhasson – senkinek terhére ne legyen, ha már nem tud aktívan részt venni a mindennapokban. Sosem volt „elhagyom magam” típusú, ezért nagyon nehezen fogadta el, hogy utolsó két hónapját ágyhoz kötve kellett töltenie, és rá volt szorulva családja segítségére. Csak szolgálni szeretett – sosem várt viszonzószolgálatot. Abban a két hónapban egymást váltva éjjel-nappal mellette voltunk – ha lehetett, beszélgettünk vele, felolvastuk a verseit, ha kellett, csöndben együtt voltunk vele. Nekem személyesen nagyon sokat jelentett ez az intenzív együttlét.

Vincze Anikó